

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 407/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vrábľe, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos 77/2017 z 10. októbra 2017 v spojení s uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 5 Nt 52/2016 z 15. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. januára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Tos 77/2017 z 10. októbra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Nt 52/2016 z 15. júna 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 21 Tk 2/2017 z 24. septembra 2014 uznaný vinným z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere trinástich rokov a štyroch mesiacov so zaradením do ústavu so stredným stupňom stráženia. Následne vo svojej právoplatne skončenej trestnej veci podal sťažovateľ okresnému súdu návrh na obnovu konania, ktorý bol uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Nt 52/2016 z 15. júna 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 77/2017 z 10. októbra 2017 zamietnutý.

3. Sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, v ktorej predostrel vlastnú interpretáciu podmienok, ktoré mali byť podľa jeho názoru v jeho právoplatne skončenej trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 21 Tk 2/2017 zohľadnené pri povolení obnovy konania, pričom vychádzal z dvoch skutočností:

3.1 Prvým dôkazom, ktorý bol súdom v pôvodnom konaní neznámy, mal byť podľa názoru sťažovateľa jeho nový výsluch, pričom *„V súvislosti s touto výpoveďou sťažovateľ poukázal na to, že v pôvodnom konaní bol v procesnom postavení obvineného orgánmi činnými v trestnom konaní vypočúvaný dňa 15.04. 2014, kedy vypovedať k veci odmietol, a dňa 31. 07. 2014. kedy vypovedať k veci neodmietol a vypovedal. Podstatnou bola pritom skutočnosť, že pri jeho výsluchu v prípravnom konaní, napriek tomu, že vypovedal, neboli orgánmi činnými v trestnom konaní zisťované konkrétne a podstatné skutočnosti týkajúce sa predmetu obvinenia a skutku samotného. Jeho výpoveď z pôvodného konania okrem samotného stručného priznania neobsahuje žiadne vyjadrenie ku konkrétnym skutkovým okolnostiam prípadu, k tomu, ako sa skutok stal. V rámci jeho výpovede v pôvodnom konaní*

neboli objasňované okolnosti týkajúce sa samotného skutku, priebehu skutkového deja a ďalších okolností súvisiacich so skutkom. Výpoveď obvineného bola a je pritom logicky jedným z najdôležitejších a nevyhnutných dôkazov pre spravodlivé rozhodnutie v trestnej veci, keď nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie je práve náležité zistenie skutkového stavu veci. Následne v pôvodnom konaní pred súdom už obvinený len odpovedal na zákonom predpísané otázky v rámci konania o dohode o vine a treste, t. j. ani v pôvodnom súdnom konaní jeho výpoveď neobsahovala vyjadrenie ku konkrétnym skutkovým okolnostiam prípadu, k tomu, ako sa samotný skutok stal a aký bol priebeh skutkového deja.“. Podľa názoru sťažovateľa teda „... V porovnaní s pôvodnou výpoveďou teda ako nový dôkaz pri rozhodovaní o povolení obnovy konania... predložil nielen svoje priznanie ako také, ale aj a najmä úplné vyjadrenie sa z jeho strany ku všetkému, čo sa mu kladie za vinu, a to hlavne ku skutku, k priebehu skutkového deja a k ďalším okolnostiam týkajúcich sa skutku.“. S ohľadom na uvedené akcentoval sťažovateľ túto skutočnosť: „Skutkový stav veci ohľadom samotného skutku a priebehu skutkového deja bol v pôvodnom konaní zisťovaný len na základe výpovede poškodenej. Pritom v konaní o povolení obnovy konania bol produkovaný ďalší podstatný dôkaz týkajúci sa skutku, a to výpoveď sťažovateľa, pričom táto je navyše jediným dostupným ďalším dôkazom. Výpoveď sťažovateľa z konania o povolení obnovy konania obsahuje presné, úplné a pritom nové, súdu skôr neznáme informácie ku všetkým skutočnostiam, ktoré sú v danom prípade predmetom skutku.“

3.2. Druhým dôkazom, ktorý bol súdom v pôvodnom konaní neznámy, mal byť podľa sťažovateľa nový znalecký posudok z odboru forenznej traumatológie č. 32/2017 z 25. februára 2017, vypracovaný Znaleckou lekárskou organizáciou, s. r. o., [REDAKOVANÉ], „... ktorý bol vypracovaný za účelom posúdenia rozsahu, druhu, charakteru a mechanizmu vzniku bodného poranenia, so zameraním najmä na posúdenie úrazového deja a jednotlivých verzií skutku, pri ktorom bodné poranenie bolo spôsobené.“. Podľa názoru sťažovateľa: „Predložený znalecký posudok je novým, súdu skôr neznámym dôkazom z dôvodu, že tento sa konkrétne zaoberá mechanizmom vzniku zranenia poškodenej, pričom s ohľadom na rozsah, druh, charakter poranenia a mechanizmus jeho vzniku, t. j. s prihliadnutím na ostatné už predložené dôkazy a zaistené stopy, obsahuje aj posúdenie verzie skutku prezentovanej poškodenu, resp. verzie skutku prezentovanej

sťažovateľom (výpoveď sťažovateľa mal znalec k dispozícii priamo od sťažovateľa, keď sťažovateľa znalec navštívil v ústave na výkon trestu). Znalec sa v znaleckom posudku vyjadril k tomu, že mechanizmus vzniku bodného poranenia poškodenej zistený znaleckým skúmaním s veľkou mierou pravdepodobnosti nezodpovedá výpovedi poškodenej, resp. s veľkou mierou pravdepodobnosti zodpovedá skutočnostiam uvádzaným sťažovateľom. Z predloženého znaleckého posudku teda vyplýva, že priebeh skutkového deja pri vzniku bodného poranenia bol iný ako uviedla vo svojej výpovedi poškodená: mechanizmus vzniku bodného poranenia nezodpovedá verzii skutkového deja uvádzanou poškodenou.“

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 5Nt/52/2016 uznesením zo dňa 15. 06. 2017 a Krajský súd Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 1Tos/77/2017 uznesením zo dňa 10. 10. 2017 porušili

- základné právo [REDAKOVANÉ] na obhajobu zaručené podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu Nitra sp. zn. 5Nt/52/2016 zo dňa 15. 06. 2017 a uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 1Tos/77/2017-145 zo dňa 10. 10. 2017 sa zrušujú.

3. Okresný súd Nitra a Krajský súd Nitra sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.

II.1 K sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Nt 52/2016 z 15. júna 2017

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

8. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj sa domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07).

9. Proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jeho sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. c) dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos 77/2017 z 10. októbra 2017

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu

zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá aj právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia proti konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. Tým je dané, že tento článok zaručuje každému právo na to, aby svoju vec týkajúcu sa občianskych práv a záväzkov mohol nechať predložiť súdu. V tomto smere toto ustanovenie zakotvuje „právo na súd“, ktorého je právo na prístup k súdu (teda právo zahájiť konanie pred súdom) len jedným z jeho aspektov (Golder proti Spojenému kráľovstvu). K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, bod 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 14/2012).

14. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva... c) obhajovať sa osobne alebo s pomocou obhajcu podľa vlastného výberu...

15. Ústavný súd už vo svojich prvotných rozhodnutiach zaujal stanoviská k dodržiavaniu čl. 50 ods. 3 ústavy orgánmi štátu.

15.1 Vo veci sp. zn. II. ÚS 8/96 uviedol, že čl. 50 ods. 3 zaručuje všetkým oprávneným osobám, že budú mať čas na prípravu obhajoby, ďalej že budú mať možnosť pripraviť si obhajobu a že svoju obhajobu budú môcť predniesť právne významným spôsobom buď osobne, alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Uplatnenie práva na obhajobu nezaručuje oprávnenej osobe dosiahnutie takého rozhodnutia súdu, o ktoré sa usiluje pomocou obhajoby. Účelom práva zaručeného čl. 50 ods. 3 ústavy je poskytnutie príležitosti brániť sa obvineniu zo spáchania trestného činu.

15.2 Vo veci sp. zn. II. ÚS 52/98 ústavný súd uviedol, že pozitívny záväzok Slovenskej republiky pri realizácii práv obvineného v trestnom konaní je zabezpečený prostredníctvom zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), ktorý je právnym predpisom upravujúcim postup v trestnom konaní. Trestný poriadok v jednotlivých fázach trestného konania zaručuje ústavou garantované právo obhajoby.

16. Ústavný súd teda poukazuje na skutočnosť, že zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutným prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Podľa názoru ústavného súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd (II. ÚS 34/99) a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

18. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03,

I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

19. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 1 Tos 77/2017 z 10. októbra 2017 v podstatnom vyplýva:

«Podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo (okrem iného aj) právoplatným rozsudkom, sa povolí ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Nadriadený súd poukazuje na to, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania neplatí tzv. revízny princíp, ale toto sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom zákonnom ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr súdu známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní (môže to byť aj výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede v pôvodnom konaní vypočutého svedka). Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, nakoľko, ako je zrejmé aj z § 394 odsek 1 Trestného poriadku, inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych

skutkových zistení (práve ako dôsledku nezohľadnenia nových dôkazov a skutočností súdu skôr neznámych).

Na základe uvedeného treba konštatovať, že posudzovanie splnenia podmienok obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku v posudzovanom prípade a následne aj dokazovanie pred súdom I. stupňa bolo determinované návrhom odsúdeného.

V uvedenom rozsahu nadriadený súd konštatuje, že hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, t. j. dôkazov známych v pôvodnom konaní, súdmi I. resp. II. stupňa nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania tak, ako si to nesprávne vykladá odsúdený. Tento záver vyplýva z dikcie vyššie citovaného § 394 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého je zrejmé, že povolenie obnovy môže byť dôsledkom zistenia existencie výlučne dôkazov v pôvodnom konaní súdu (resp. súdom oboch stupňov) neznámych. V tomto konaní, ktoré je konaním o mimoriadnom opravnom prostriedku nie je možné preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť právoplatných rozhodnutí vrátane procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu, len na základe námietok sťažovateľa, ktoré voči ním uplatňuje, teda nejedná sa o ďalšie - tretie prieskumné konanie.

Hodnotenie v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov prichádza do úvahy pri posudzovaní podmienok obnovy konania len v rovine ich vzťahu k nevypredloženého dôkazu súdu skôr neznámemu - tento súčasne musí spĺňať kritérium vyplývajúce z § 119 ods. 2 Tr. por. prioritne že boli získané v súlade so zákonom, a to v tom zmysle, či tento dôkaz, či už sám osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr súdu známymi, môže odôvodniť iné rozhodnutie vo výroku o vine alebo treste.

Existencia nových skutočností a dôkazov súdu v pôvodnom konaní neznámych je totiž len jednou z podmienok pre povolenie obnovy konania, nakoľko, aby bolo možné obnovu konania povoliť, je nevyhnutné (ako to vyplýva z § 394 odsek 1 Trestného poriadku), aby k nej pristúpila aj ďalšia podmienka, že ide o skutočnosti a dôkazy spôsobilé samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste. V posudzovanom prípade však táto ďalšia podmienka splnená nebola.

Posúdenie, či novonavrhovaný dôkaz má takúto povahu je vecou súdu, ktorý je pri tom povinný zohľadňovať jeho obsah v zmysle tvrdení navrhovateľa (t.j. aká skutočnosť má byť týmto dôkazom preukázaná), ako aj to akým spôsobom a za akých okolností bol tento dôkaz zistený alebo získaný (§ 238 ods. 2 Tr. por. v súvislosti s § 394, § 398 Tr. por.).

Odsúdený považoval za nový dôkaz jeho „výpoveď“, ktorú učinil pred znalcom resp. v konaní o podanom návrhu. Okrem toho čo k tomuto uviedol súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého uznesenia, nadriadený súd považuje za potrebné zvýrazniť a poukázať na to, že takýto odsúdeným prezentovaný procesný postup po skončení trestného stíhania nemá oporu v Trestnom poriadku. Výpoveď obvineného sa realizuje jednak v prípravnom konaní a to k vznesenému obvineniu (§ 121 Tr. por.) a jednak v konaní pred súdom k obžalobe podanej na súd (§ 258 Tr. por.). Je úplne na vôli obvineného či sa rozhodne využiť svoje právo vypovedať. Do tohto jeho práva orgány činné v trestnom konaní ani súd žiadnym spôsobom nezasahujú, vrátane jeho vzťahov s obhajcom. Samozrejme takéto rozhodnutie má aj určité procesné následky, o ktorých bol odsúdený riadne a zákonným spôsobom poučený. Pokiaľ odsúdený poukazoval na svoju hospitalizáciu a zdravotné ťažkosti v pôvodnom konaní, nejedná sa o skutočnosti nové, súdu predtým neznáme. Súd I. stupňa v tomto smere správne vyhodnotil námietky odsúdeného.

Žiadne ustanovenie Trestného poriadku v rámci konania o povolení obnovy konania neupravuje procesný úkon - „nový, opätovný výsluch obvineného resp. obžalovaného“ k obvineniu resp. obžalobe, a k takémuto procesnému úkonu v tomto konaní ani nedochádza. Navrhovateľ v tomto mimoriadnom konaní len predkladá - prezentuje vlastné stanoviská k skutku, zavineniu a návrhy, ktoré považuje za nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme.

Odsúdeným uvádzaná „výpoveď“ pred znalcom nespĺňa kritéria výpovede obvineného resp. obžalovaného“. Trestný poriadok nepozná „výsluch obvineného, obžalovaného, odsúdeného“ znalcom. Znalec je síce oprávnený, ak je to potrebné na podanie znaleckého posudku, vykonať vyšetrenie, pohovor s obvineným, obžalovaným resp. odsúdeným. Toto však v žiadnom prípade nespĺňa kritériá procesného úkonu, prioritne z dôvodu, že znalec nie je orgánom činným v trestnom konaní ani súdom, ktorí sú oprávnení realizovať procesné úkony, absentuje zákonné poučenie, je tu rozpor so zásadami kontradiktórneho procesu.

Nie je tak správna ani predstava navrhovateľa (odsúdeného) o tom, že súd v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je povinný vykonať akýkoľvek ním navrhovaný dôkaz či už preto, že v pôvodnom konaní nebol súdu známy alebo sa domáhať takého dôkazu, ktorý súvisí s jeho právom, ktoré nevyužil príp. ktoré síce využil ale sa domáha jeho

prehodnotenia. V tomto smere nadriadený súd považuje právne úvahy súdu I. stupňa uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia za výstižné, logické a správne a zodpovedajúce kontradiktórnemu procesu.

Nadriadený súd však považuje za nutné konvalidovať právny záver súdu I. stupňa o tom, že znalecký posudok č. 32/2017 predložený odsúdeným je nezákonný dôkaz, bez toho, aby vysvetlil na základe čoho k takémuto záveru dospel. Na konštatovanie takéhoto záveru nepostačuje fakt, že znalecký posudok nevychádza zo všetkých právne relevantných dôkazov získaných zákonným spôsobom v rámci trestného stíhania a z toho dôvodu je neúplný. Nemožno uprieť obvinenému - odsúdenému právo obstarávať aj dôkazy na vlastné náklady (§119 ods. 3 Tr. por.). Na základe toho preto nemožno považovať odsúdeným predložený znalecký posudok za nezákonný. Na druhej strane tento nesprávny právny záver súdu I. stupňa nemení nič na správnosti záveru o tom, že ani tento jediný odsúdeným novopredložený dôkaz súdu skôr neznámy, ani sám osobe ani v spojení s ostatnými dôkazmi, nič nemení na správnosti záverov dôkazu vykonaného v pôvodnom konaní - znaleckého posudku [REDAKOVANÉ], priameho dôkazu - výpovede poškodenej [REDAKOVANÉ] a celého radu listinných dôkazov, vrátane dobrovoľného priznania obvineného k spáchaniu činu v rámci správne vykonaného konania o dohode o vine a treste.

Nadriadený súd preto konštatuje, že súd I. stupňa dospel k správne záveru, že neboli splnené podmienky obnovy konania uvedené v § 394 Trestného poriadku, t.j. že v posudzovanej trestnej veci nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo treste, ktorý bol uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby, prípadne že by takýto účinok odôvodňoval novopredložený dôkaz.»

20. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako sťažnostného súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESLP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko

z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené. (Boldea v. Romania, rozsudok z 15. 2. 2007 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27. 9. 2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31 – § 33). Už uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

21. Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 5 Nt 52/2016 z 15. júna 2017 v podstatnom vyplýva:

«Účelom obnovy konania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe. Z hľadiska splnenia podmienok obnovy konania nie je rozhodujúce či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú vedel navrhovateľ v pôvodnom konaní, ale je rozhodujúce či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli známe súdu (R 10/1976). Pre povolenie obnovy konania je okrem podania návrhu oprávnenou osobou potrebné splniť súčasne aj dve podmienky a to, že musí ísť o skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a tieto skutočnosti samy o sebe, alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi by mohli viesť k inému rozhodnutiu.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý síce nie je dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Z hľadiska splnenia podmienok pre povolenie obnovy konania nie je rozhodujúce, či o skutočnostiach alebo o dôkazoch, ktoré sa v návrhu uplatňujú, vedel navrhovateľ, ale či tieto skutočnosti alebo dôkazy boli alebo neboli skôr súdu známe. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, a ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci.

Nové skutočnosti v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol

vykonaný v pôvodnom konaní (môže to byť aj výpoveď predtým nevypočutého svedka), ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom (napr. zmena výpovede v pôvodnom konaní vypočutého svedka).

Za nové skutočnosti alebo dôkazy nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť z obsahu spisov. V konaní o návrhu na povolenie obnovy konania súd nemôže preskúmavať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní, nakoľko, ako je zrejmé aj z § 394 odsek 1 Trestného poriadku, inštitút obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúži primárne na nápravu rozhodnutí, ktoré sú nesprávne preto, že boli urobené na základe nesprávnych skutkových zistení (v dôsledku nezohľadnenia dôkazov a skutočností súdu objektívne skôr neznámych).

Návrh odsúdeného sa v podstate opierať len o tri skutočnosti, ktoré odsúdený s obhajcom zároveň považovali aj za nové dôkazy vo veci, ktoré odôvodňovali povolenie obnovy konania. V prvom rade išlo o výpoveď odsúdeného, ktorý sa rozhodol k veci vypovedať odlišne ako v pôvodnom konaní. Následne videl odsúdený novú skutočnosť v záveroch znaleckého posudku č. 32/2017 vypracovaného Znaleckou lekárskou organizáciou, s.r.o., ktorý vychádzal z výpovede odsúdeného zo dňa 24.08.2015, ktorá bola predložená znalcovi obhajcom. Okrem toho odsúdený svoje pôvodné priznanie sa k veci pripisoval vtedajšiemu zlému psychickému stavu, ktorý spôsobil, že si nebol vedomý svojho konania a ani nevedel zodpovedne vyhodnotiť všetky súvislosti trestného konania.

Tvrdenia odsúdeného, že v prípravnom konaní pôvodného konania vo veci vypovedal len jedenkrát, kedy odmietol vypovedať, boli irelevantné, nakoľko odsúdený v pôvodnom konaní vypovedal dňa 15.04.2014, kedy odmietol vypovedať a následne dňa 31.07.2014, kedy vypovedal, že plne súhlasí so všetkým, čo bolo uvedené vo výrokovvej vete uznesenia zo dňa 14.04.2014 o vznesení obvinenia pre pokus vraždy jeho družky - poškodenej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dňa 14.04.2014 v Nitre na [REDAKOVANÉ], v byte, v ktorom spoločne bývali. Nakoľko odsúdený počas výsluchu prejavil veľkú ľútosť nad spáchaným skutkom, nechcel sa ku skutku viac vyjadrovať a sám požiadal o uzatvorenie dohody o vine a treste. Oba výsluchy odsúdeného boli vykonané v súlade so zákonom, po riadnom zákonom poučení odsúdeného o jeho právach a povinnostiach, ako aj o následkoch priznania sa ku skutku. Okrem toho boli predmetné výsluchy odsúdeného vykonané za účasti ustanoveného obhajcu odsúdeného. Odsúdený svoju vinu opakovane uznal aj v konaní o uzatvorení dohody o vine

a treste dňa 03.09.2014 na Krajskej prokuratúre v Nitre, kedy sa odsúdený, po poučení o význame a právnych následkoch uzatvorenia dohody o vine a treste, vyjadril, že rozumie podstate konania o uzatvorení dohody o vine a treste, že súhlasí s touto formou skráteného konania a že sa vzdáva práva na verejný súdny proces, zároveň uviedol, že rozumie čo tvorí podstatu skutku, z ktorého bol obvinený, že bol vyšetrovateľom poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajobu, že mu bola daná možnosť na slobodnú voľbu obhajcu a s obhajcom sa mohol radíť o spôsobe obhajoby. Odsúdený tiež uviedol, že rozumie právnej kvalifikácii skutku, ako trestnému činu a porozumel aj trestným sadzbám, ktoré zákon stanovuje za tento trestný čin. Odsúdený rovnako ako pred prokurátorom, tak aj pred súdom sa na verejnom zasadnutí opätovne priznal k spáchaniu skutku, za ktorý bol trestne stíhaný a uznal svoju vinu.

Tu je potrebné uviesť, že hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, t.j. dôkazov známych v pôvodnom konaní, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania, tak ako si to nesprávne vykladá odsúdený. Tento záver vyplýva z dikcie vyššie citovaného § 394 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého je zrejmé, že povolenie obnovy môže byť dôsledkom zistenia existencie výlučne dôkazov v pôvodnom konaní súdu neznámych. Výpoveď odsúdeného ako aj jeho stanovisko k spáchanému skutku boli známe a výpoveď odsúdeného po právoplatnom skončení trestnej veci, v ktorej priznal len úmysel poškodenú zmrzačiť, nie usmrtiť a že v podstate poškodená sa na nôž nahodila sama, súd vyhodnotil len ako čistú snahu odsúdeného zmierniť uložený trest, na ktorom sa dohodol s prokurátorom, ktorý sa mu zdá v súčasnosti privysoký. Uvedená účelovosť jeho výpovede v obnovovacom konaní bola vyvrátená samotným priznaním odsúdeného na verejnom zasadnutí keď uviedol, že keď poškodená začala utekať ku vchodovým dverám, tak ju naháňal tlčikom na mäso, hodil ho po nej a viackrát ju týmto aj udrel pričom jej hovoril, že „keď nebude jeho, tak nebude nikoho“. Z uvedeného bolo zrejmé, že úmyslom obžalovaného bolo jednoznačne usmrtiť poškodenú, nie ju len zmrzačiť, tak ako sa odsúdený začal brániť. Navyše svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] potvrdili, že odsúdený im bezprostredne po skutku povedal, že poškodenú pichol, nevy povedali, že im odsúdený povedal, že sa poškodená sama nabodla na nôž, ktorý držal. Odsúdený v pôvodnom konaní neuvádzal, že bol v takom zlom psychickom stave, že by nebol schopný výsluchov, neuviedol to ani pri dohadovacom konaní pred prokurátorom ani

pred súdom, ktorý schvaľoval dohodu. Nakoniec psychický stav odsúdeného bol v pôvodnom konaní podrobený aj znaleckému skúmaniu, z ktorého okrem iného vyplynulo, že odsúdený počas trestného stíhania netrpel žiadnou duševnou poruchou, respektíve chorobou, ktorá by mohla mať vplyv na jeho rozpoznávacie a ovládacie schopnosti a preto odsúdený aj plne chápal zmysel trestného konania. Okrem toho bol odsúdený vyšetrený aj znalcom z odboru psychológie, ktorý sa vyjadril, že intelektová úroveň odsúdeného sa nachádzala v pásme nižšieho populačného priemeru a odsúdený bol schopný vierohodne vypovedať. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nie je možné psychický stav odsúdeného v čase pôvodného konania považovať za novú skutočnosť alebo dôkaz, rovnako ako nemožno prijať záver, že odsúdený sa v pôvodnom konaní priznal ku skutku a prijal jeho právnu kvalifikáciu len z dôvodu zlého psychického stavu a bez toho, aby si plne uvedomoval význam a následky svojho priznania.

Posúdenie, či novonavrhovaný dôkaz má povahu nového dôkazu, ktorý by mohol privodiť iné rozhodnutie, a to v prospech odsúdeného je vecou súdu, ktorý je pri tom povinný zohľadňovať jeho obsah v zmysle tvrdení navrhovateľa (t.j. aká skutočnosť má byť týmto dôkazom preukázaná), ako aj to akým spôsobom a za akých okolností bol tento dôkaz zistený alebo získaný.

Poukazujúc na vyššie konštatované, znalecký posudok predložený obhajobou v rámci konania o povolení obnovy konania súd nepovažoval za dôkaz zákonný. V pôvodnom konaní bol vypracovaný znalecký posudok č. 070/2014 znalcom [REDACTED] z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, ktorý mal k dispozícii celý spisový materiál a ktorý sa okrem iného zaoberal aj mechanizmom vzniku zranení u poškodenej a spôsobu akým boli zranenia poškodenej spôsobené, teda či mohli byť spôsobené tak, ako to uviedla poškodená. Zo záverov znaleckého posudku vyplývalo, že poranenia, ktoré utrpela poškodená boli v priamej príčinnej súvislosti s predmetným skutkom, ktoré vznikli po aktívnom pôsobení druhej osoby.

Na druhej strane vypracovanie znaleckého posudku obstaraného obhajobou v konaní o povolení obnovy konania považoval súd za nie súladné so zákonom, pretože tento znalecký posudok bol vypracovaný nielen bez sprístupnenia celého spisového materiálu znalcovi, len na základe informácií a listín poskytnutých obhajcom, ale bol vypracovaný bez vypočítania osoby poškodenej, ktorej mechanizmus vzniku zranení znalec vyhodnocoval. Ako

taký mal tento znalecký posudok vyslovene tendenčný ráz, keď v závere v rozpore s § 145 odsek 1 Trestného poriadku hodnotil vykonane dôkazy spôsobom, že výpoveď obžalovaného zodpovedá skutočnostiam zisteným znaleckým skúmaním, ale výpoveď poškodenej týmito skutočnostiam nezodpovedá.

Dokazovanie skutočností, ktoré všetky boli známe súdu aj v pôvodnom konaní, nemôže byť dôvodom pre povolenie obnovy konania. Tento záver vyplýva z dikcie vyššie citovaného § 394 odsek 1 Trestného poriadku, z ktorého je zrejmé, že povolenie obnovy môže byť dôsledkom zistenia existencie výlučne dôkazov v pôvodnom konaní súdu neznámych. Pri schvaľovaní uzatvorenej dohody o vine a treste v pôvodnom konaní sa prvostupňový súd zaoberal aj hodnotením dôkazov zabezpečených v pôvodnom konaní, pričom bral zreteľ a prihliadol aj na výpoveď odsúdeného, na jeho psychický stav počas konania a znaleckým skúmaním posúdený mechanizmus vzniku zranení poškodenej, ktorých výsledkom bol úsudok súdu, že boli splnené predpoklady na prijatie predloženej dohody, nakoľko vykonané vyšetrovanie nasvedčovalo tomu, že bol spáchaný trestný čin, že tento spáchal odsúdený, ktorý sa k nemu priznal, pričom toto priznanie bolo vyhodnotené ako pravdivé. Súd dodal, že obranu prezentovanú v obnovovacom konaní mal využiť odsúdený v pôvodnom konaní, a nie v obnovovacom konaní. Odsúdený si mylne zamenil obnovu konania s odvolaním, ktoré nemohol odsúdený využiť, keďže súd schválil prokurátorom predloženú dohodu o vine a treste a potvrdil ju rozsudkom, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa.»

22. Ústavný súd poznamenáva, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípadne o oprávnenosti trestného obvinenia. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

23. Z judikatúry ESĽP možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, I. ÚS 5/02, obdobne aj rozsudky ESĽP Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)]. Článok 6 ods. 1 je aplikovateľný až na obnovené konanie.

24. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade s doterajšou rozhodovacou praxou ústavného súdu (I. ÚS 5/02, IV. ÚS 382/09, IV. ÚS 287/2010, IV. ÚS 117/2011) preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd postup krajského súdu v jeho napadnutom rozhodnutí po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inými slovami, v prípade rozhodovania všeobecných súdov o povolení obnovy konania podľa § 398 a nasl. Trestného poriadku vrátane zohľadnenia zákonných podmienok umožňujúcich tento postup podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje absenciu vecnej príslušnosti medzi právom sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie namieta, a napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú

najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

26. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru ESĽP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

27.1 Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu v spojení aj s dôvodmi vyplývajúcimi z napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich

hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Krajský súd vo svojom napadnutom rozhodnutí právne vyčerpávajúcim a ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľom predstreté dôvody obnovy konania za spôsobilé na povolenie obnovy konania v jeho právoplatne skončenej trestnej veci, a to po prvé z dôvodu, že nešlo o dôkazy vo veci konajúcim súdom neznáme (pozri body 19 a 21 tohto odôvodnenia), čím tak nedošlo k naplneniu Trestným zákonom predpokladaných podmienok tohto konania (rozumej predovšetkým upravenú výpoveď sťažovateľa k priebehu skutku), a po druhé išlo o dôkazy, ktoré nemali potenciú zmeniť ani rozhodnutie o vine, ani rozhodnutie o uloženom treste (rozumej ním predložený znalecký posudok).

27.2 Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že je predovšetkým nepochopiteľná (aj keď podľa zákona možná a dovolená) taktika obhajoby sťažovateľa, ktorý v pôvodnom konaní najprv rezignuje na svoju akúkoľvek aktívnu obhajobu a následne po uzavretí svojho prípadu s právoplatným záverom o treste (predpokladom jeho zníženia v dolnej hranici trestnej sadzby v dôsledku uzatvorenej dohody o vine a treste) sa snaží v podstate vyvinieť zo závažnejšieho právneho posúdenia skutku kladeného mu za vinu. V naznačenom smere sťažovateľ nepredstrel ani jeden dôkaz, ani len vysvetlenie, prečo a z akých dôvodov sa takto aktívne nebránil v pôvodnom konaní.

27.3 Ústavný súd na tomto mieste v súvislosti s návrhom sťažovateľa na obnovu konania poukazuje na svoj už judikovaný ústavnoprávny pohľad, podľa ktorého v prvom rade je úlohou a povinnosťou všeobecného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľa, ale na druhej strane nemožno bagatelizovať význam, podstatu a zmysel obhajoby, v rámci ktorej sa obvinený obhajuje sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu. Ak takéhoto obhajcu má alebo ho musí mať, je potom jeho úlohou obhajovať práva obvineného čo najúčinnnejším spôsobom, pod ktorým treba bez pochyb rozumieť aj aktívny prístup obhajcu pri obhajovaní jeho záujmov, ako aj starostlivosť obhajcu zameranú na to, aby boli náležite a včas objasnené skutočnosti, ktoré vinu obvineného vyvracajú alebo ju zmiernujú [§ 44 ods. 1 Trestného poriadku (IV. ÚS 482/2011)]. Spôsob obrany sťažovateľa a taktika jeho obhajoby nemôže byť v prípade jej neúspechu pričítaná na vrub súdu, ktorý koná v súlade so zákonom (IV. ÚS 217/2013).

27.4 Ak teda sťažovateľ a ani jeho obhajca nepristúpili na aktívnu obhajobu v pôvodnom konaní s cieľom docieľiť iné právne posúdenie skutku, teda nie ako pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, ale napr. pokusu zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona alebo iného trestného činu (rozumej menej závažnej trestnoprávnej kvalifikácie skutku), ide o „taktické“ pochybenie na strane obhajoby, pričom relevantný je aj záver vo veci konajúcich súdov (rozumej predovšetkým okresného súdu), ktoré opätovným rozborom skutkových okolností trestnej veci sťažovateľa (napr. poukaz na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a napokon aj na samotnú výpoveď sťažovateľa v dohodovacom konaní) dospeli k záveru o irelevantnosti ním predložených dôkazov vo vzťahu k revízii jeho právoplatne uzavretej viny a trestu.

28. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery odôvodňujúce nesplnenie podmienok potrebných na povolenie obnovy konania ako zákonné a ústavne súladné. Inými slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Keďže ústavný súd nedospel k porušeniu

sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie a pod.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018